

Eerder verschenen van Camilla Läckberg
bij The House of Books:

Gouden kooi
Zilveren vleugels
Vrouwen zonder genade

Verschenen in de Fjällbacka-reeks:

Ijsprinses
Predikant
Steenhouwer
Zusje
Oorlogskind
Sneeuwstorm en amandelgeur
Zeemeermin
Vuurtorenwachter
Engeleneiland
Leeuwentemmer
Heks

Camilla Läckberg

IJsprinses

Vertaald uit het Zweeds door
Elina van der Heijden en
Wiveca Jongeneel

the house of books

Deze uitgave is tot stand gekomen door bemiddeling van Nordin Agency, Zweden

Oorspronkelijke titel: *Isprinsessan*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Bokförlaget Forum, Stockholm 2004

© Camilla Läckberg, 2004

© Vertaling uit het Zweeds: Elina van der Heijden en Wiveca Jongeneel via het Scandinavisch Vertaal- en Informatiebureau Nederland, 2006

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2021

Omslagontwerp: Roald Triebels, Amsterdam

Omslagbeeld: © Millennium Images

Foto auteur: © Magnus Ragnvid

ISBN 978 90 443 6118 6

ISBN 978 90 443 6119 3

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Wille

I

Het huis was leeg en verlaten. De kou drong door tot in alle hoeken en gaten. In de badkuip had zich een dun vlies ijs gevormd. Zij had een blauwige tint gekregen.

Zoals ze daar lag, vond hij haar net een prinses. Een ijsprinses.

De vloer waarop hij zat was ijskoud, maar de kou deerde hem niet. Hij stak zijn hand uit en raakte haar aan.

Het bloed op haar polsen was al lang geleden gestold.

Zijn liefde voor haar was nog nooit zo sterk geweest. Hij streelde haar arm, alsof hij de ziel streelde die het lichaam nu had verlaten.

Hij draaide zich niet om toen hij wegging. Het was geen vaarwel, maar een tot ziens.

Eilert Berg was geen gelukkig man. Zijn ademhaling ging stroef en kwam als witte pufjes uit zijn mond. Toch beschouwde hij zijn gezondheid niet als zijn grootste probleem.

Svea was in haar jeugd zo mooi geweest dat hij nauwelijks had kunnen wachten tot de huwelijksnacht. Ze had zachtmoedig, vriendelijk en wat verlegen geleden. Haar ware aard was echter na een veel te korte tijd van jeugdige passie aan het licht gekomen. Met gedecideerde hand had ze hem bijna vijftig jaar onder de duim gehouden. Maar Eilert had een geheim. In de herfst van zijn leven zag hij voor het eerst een mogelijkheid tot een beetje vrijheid en die zou hij zich niet laten ontnemen.

Hij had zijn hele leven hard gewerkt in de visserij en de inkomsten waren precies voldoende geweest om Svea en de kinderen te onderhouden. Na zijn pensionering moesten ze rondkomen van zijn karige pensioen. Zonder geld was het niet mogelijk om ergens anders opnieuw te beginnen, in zijn eentje. Maar die mogelijkheid was nu als een geschenk uit de hemel komen vallen en het was bovendien belachelijk eenvoudig. Als mensen schaamteloos veel geld wilden betalen voor een paar uurtjes werken per week, dan was dat hun probleem. Hem hoorde je niet klagen. De biljetten in het houten kistje achter de compostbak waren al binnen een jaar gegroeid tot een imposante stapel en weldra zou hij genoeg hebben om naar warmere streken te kunnen gaan.

Op de laatste steile helling stond hij even stil om op adem te komen en hij masseerde zijn pijnlijke handen. Spanje, of misschien Grieken-

land, zou de kou ontdooien die als het ware van binnenuit kwam. Eilert ging ervan uit dat hij nog minstens tien jaar had voordat hij de pijp uit ging, en van die tijd wilde hij zoveel mogelijk genieten. Geen haar op zijn hoofd die eraan dacht om die samen met dat krenghuis door te brengen.

De dagelijkse wandeling in de vroege ochtend was het enige rustige moment van de dag en gaf hem bovendien wat broodnodige beweging. Hij volgde altijd dezelfde route en de mensen die zijn gewoonten kenden, kwamen vaak een praatje met hem maken. Hij vond het met name leuk om met het mooie juffertje te praten dat op de heuvel bij de Håkebackenschool woonde. Ze was er alleen in het weekend en kwam altijd in haar eentje, maar ze nam vaak even de tijd om wat te kletsen. Ze was ook geïnteresseerd in het Fjällbacka van vroeger, juffrouw Alexandra, en dat was een onderwerp waar Eilert het graag over had. Mooi om te zien was ze ook. Van dat soort dingen had hij nog steeds verstand, al was hij oud. Er werd weliswaar over haar geroddeld, maar als je naar oudwifvengeklets ging luisteren, had je binnen de kortste keren nergens anders meer tijd voor.

Ongeveer een jaar geleden had ze gevraagd of hij wat klusjes voor haar wilde doen als hij op vrijdagochtend toch langskwam. Het huis was oud en de cv-ketel en de waterleidingen waren onbetrouwbaar. Ze kwam in het weekend niet graag in een koud huis. Hij zou een sleutel krijgen, dus hij kon zo naar binnen gaan om te kijken of alles in orde was. Er waren in de buurt een paar inbraken geweest, dus hij moest de ramen en de deuren ook controleren.

De taak was niet erg belastend en één keer per maand lag er een envelop met zijn naam erop in haar brievenbus, met een in zijn ogen vorstelijke som geld. Bovendien vond hij het prettig dat hij iets nuttigs kon doen. Het is moeilijk om niets te doen te hebben als je je hele leven hebt gewerkt.

Het hek hing scheef en protesteerde toen hij het openduwde. Er was geen sneeuw geruimd en hij overwoog om een van de jongens te vragen haar daarbij te helpen. Dat was geen vrouwenwerk.

Onhandig pakte hij de sleutel, maar hij keek wel uit dat hij die niet in de diepe sneeuw liet vallen. Als hij moest hurken, zou hij niet meer overeind komen. Het trapje naar de voordeur was glibberig van het ijs,

dus hield hij zich goed vast aan de leuning. Eilert wilde net de sleutel in het slot steken toen hij zag dat de deur op een kier stond. Onthutst deed hij die verder open en stapte de hal in.

‘Hallo! Is daar iemand?’

Misschien was ze vandaag eerder thuisgekomen? Er kwam geen antwoord. Hij zag de adem die uit zijn mond kwam en werd zich ervan bewust dat het binnen ijskoud was. Opeens wist hij niet meer wat hij moest doen. Hier was iets goed mis en hij kon zich niet voorstellen dat het alleen om een kapotte cv-ketel ging.

Hij liep door de kamers. Alles leek onaangeroerd. Het huis was net zo keurig als anders. De videorecorder en de tv stonden op hun plek. Nadat hij beneden overal was geweest, ging Eilert naar de bovenverdieping. De trap was steil en hij moest zich stevig vasthouden aan de leuning. Toen hij boven was, ging hij eerst naar de slaapkamer. Die was vrouwelijk maar met zorg ingericht en even netjes als de rest van het huis. Het bed was opgemaakt en aan het voeteneind stond een weekendtas. Die leek ze nog niet te hebben uitgepakt. Hij voelde zich opeens een beetje stom. Misschien was ze wat eerder thuisgekomen, had ontdekt dat de cv-ketel het niet deed en was op zoek gegaan naar iemand die hem kon maken. Toch geloofde hij die verklaring zelf niet. Er was iets mis. Hij voelde het aan zijn gewrichten, net zoals hij soms een opzettende storm voelde aankomen. Voorzichtig liep hij verder. De volgende ruimte was een grote zolderkamer met een schuin dak en houten balken. Aan weerszijden van een open haard stonden twee banken tegenover elkaar. Er lagen een paar kranten op de salontafel, maar verder stond alles op zijn plek. Hij liep weer naar beneden. Daar zag het er ook uit zoals het hoorde. De keuken en de woonkamer waren net als anders. De enige ruimte die nog over was, was de badkamer. Iets deed hem aarzelen voordat hij de deur opendeed. Nog steeds was alles stil en rustig. Hij wachtte even, realiseerde zich toen dat hij zich lichtelijk idioot gedroeg en deed gedecideerd de deur open.

Nog geen tel later holde hij zo snel als hij op zijn leeftijd kon naar de voordeur. Op het allerlaatste moment herinnerde hij zich dat de trap glad was en hij greep de leuning beet zodat hij niet voorover naar beneden duikelde. Hij baggerde door de sneeuw op het tuinpad en vloekte toen het hek niet meewerkte. Eenmaal op het trottoir aangekomen,

bleef hij hulpeloos staan. Iets verderop zag hij iemand die in rap tempo kwam aanlopen. Algauw herkende hij Tores dochter, Erica. Hij riep naar haar dat ze moest blijven staan.

Ze was moe. Dood- en doodmoe. Erica Falck zette de computer uit en liep naar de keuken om nog een kopje koffie in te schenken. Ze voelde zich van alle kanten onder druk gezet. De uitgever wilde in augustus een eerste concept van het boek hebben en ze was nog maar amper begonnen. Het boek over Selma Lagerlöf, haar vijfde biografie over een Zweedse schrijfster, zou haar beste moeten worden, maar ze had totaal geen zin in schrijven. Ruim een maand geleden waren haar ouders gestorven, en het verdriet was nog even vers als toen ze het bericht net had gehoord. Het leeghalen van haar ouderlijk huis ging ook niet zo snel als ze had gehoopt. Alles bracht herinneringen boven. Elke doos die ze inpakte kostte haar uren, omdat ze bij elk ding werd overspoeld door beelden van een leven dat soms heel dichtbij voelde en soms heel, heel ver weg. Het inpakken moest echter maar zolang duren als nodig was. Haar appartement in Stockholm was voorlopig onderverhuurd en ze vond dat ze net zo goed in haar ouderlijk huis in Fjällbacka kon zitten schrijven. Het huis lag iets buiten het centrum, in Sälvik, een rustige, stille omgeving.

Erica ging op de veranda zitten en keek uit over de scherenkust. Het uitzicht was altijd even adembenemend. Elk jaargetijde bracht een nieuw spectaculair vergezicht. Vandaag wierp een verblindende zon glinsteringen van licht op het ijs, dat in een dikke laag op het water lag. Haar vader zou genoten hebben van een dag als vandaag.

Ze kreeg een brok in haar keel en de atmosfeer in huis maakte dat het ademen haar opeens zwaar viel. Ze besloot een eindje te gaan wandelen. De thermometer gaf aan dat het min vijftien was, dus trok ze verschillende lagen kleren aan. Toch had ze het koud toen ze naar buiten stapte, maar ze was nog maar even op weg of ze kreeg het weer warm door haar hoge tempo.

Buiten was het bevrijdend stil. Niemand anders was op pad. Het enige geluid dat ze hoorde was haar eigen ademhaling. Het contrast met de zomermaanden was groot. Dan bruieste het hier van het leven. Erica kwam 's zomers liever niet in Fjällbacka. Hoewel ze wist dat het

dorp alleen dankzij het toerisme kon overleven, kon ze het gevoel niet van zich afzetten dat ze elke zomer werden overvallen door een enorme zwerm sprinkhanen. Een veelkoppig monster dat in de loop van de jaren langzaam het oude vissersdorp opslokte door alle huizen in de buurt van het water op te kopen, en het negen maanden van het jaar als een spookstad achterliet.

De visserij was honderden jaren lang de belangrijkste bron van inkomsten geweest in Fjällbacka. Door de schrale omgeving en de voortdurende strijd om te overleven, waarbij alles ervan afhing of er haring was, waren de mensen nors en sterk geworden. Maar Fjällbacka was pittoresk gebleven en trok toeristen met een dikke portemonnee aan, terwijl de visserij haar betekenis als inkomstenbron verloor. Sinds die tijd leken de nekken van de bewoners elk jaar krommer te worden. De jongeren trokken weg en de ouderen droomden over vervlogen tijden. Zijzelf was een van de velen die ervoor hadden gekozen weg te gaan.

Ze ging nog wat harder lopen en sloeg linksaf bij de weg naar de Håkebackenschool. Terwijl Erica de heuvel opliep, hoorde ze Eilert Berg iets schreeuwen wat ze niet verstond. Zwaaiend met zijn armen kwam hij haar tegemoet.

‘Ze is dood.’ Eilert ademde hortend en stotend en er kwam een akeelig piepend geluid uit zijn borst.

‘Rustig maar, Eilert, wat is er gebeurd?’

‘Ze ligt daar! Dood.’ Hij wees naar het grote, lichtblauwe houten huis op de top van de heuvel.

Het duurde even voordat Erica beseftte wat hij zei, maar toen de woorden eenmaal tot haar doordrongen, duwde ze het weerspannige hek open en ploegde ze naar de voordeur. Die had Eilert open laten staan en ze stapte voorzichtig over de drempel, niet wetend wat haar te wachten stond. Om de een of andere reden dacht ze er niet aan ernaar te vragen.

Eilert liep afwachtend achter haar aan en wees zonder iets te zeggen naar de badkamer op de begane grond. Erica haastte zich niet maar draaide zich om en keek Eilert met een vragende blik aan. Hij was bleek en zijn stem klonk dun toen hij zei: ‘Daar ligt ze.’

Het was lang geleden dat Erica in dit huis was geweest, maar ooit

had ze het goed gekend en ze wist waar de badkamer was. Ze huiverde van de kou, ondanks haar warme kleren. De deur naar de badkamer ging langzaam naar binnen open en ze stapte de ruimte in.

Ze wist niet wat ze op grond van Eilerts karige informatie had verwacht, maar niets had haar voorbereid op het bloed. De hele badkamer was wit betegeld en het effect van het bloed in en om de badkuip was daarom des te groter. Een fractie van een seconde vond ze het contrast mooi, maar toen drong het tot haar door dat er een echt mens in de badkuip lag.

Ondanks de onnatuurlijke wit- en blauwtinten van het lichaam herkende Erica haar meteen. Het was Alexandra Wijkner, geboren Carlgren, een dochter van de familie des huizes. In hun jeugd waren ze goede vriendinnen geweest, maar dat leek een eeuwigheid geleden. Nu was de vrouw in de badkuip net een vreemde.

De ogen van het lijk waren barmhartig gesloten, maar de lippen hadden een felle blauwe kleur. Rond de romp dreef een dunne ijslaag, die het onderlijf geheel verhulde. De rechterarm hing slap over de rand van het bad en er stonden strepen op de huid; de vingers reikten tot aan de gestolde bloedplas op de vloer. Op de rand van het bad lag een scheermesje. Van de andere arm was alleen het gedeelte boven de elleboog te zien, de rest zat verborgen onder het ijs. Ook de knieën staken door het bevroren oppervlak omhoog. Het lange blonde haar van Alex hing als een waaier over het hoofdeind van het bad, maar in de kou leek het broos en bevroren.

Erica stond lang naar haar te kijken. Ze rilde van de kou en de eenzaamheid die het macabere tafereel illustreerde. Langzaam liep ze achteruit de badkamer weer uit.

Daarna was alles als in een roes gebeurd. Ze had met haar mobieltje de dienstdoende arts gebeld en samen met Eilert gewacht tot de arts en de ambulance er waren. Ze herkende de tekenen van een shocktoestand van de dag dat ze had gehoord dat haar ouders waren overleden en zodra ze thuiskwam, schonk ze zichzelf een groot glas cognac in. Misschien niet iets wat de dokter zou hebben voorgeschreven, maar het hielp wel tegen het trillen van haar handen.

De aanblik van Alex had haar meteen aan haar jeugd doen denken.

Het was ruim vijftientig jaar geleden dat ze hartsvriendinnen waren geweest en hoewel er sinds die tijd veel mensen in haar leven waren gekomen en gegaan, lag Alex haar nog steeds na aan het hart. Ze waren slechts kinderen geweest. Als volwassenen hadden ze elkaar niet gekend. Toch kon Erica zich maar moeilijk verzoenen met het idee dat Alex zichzelf van het leven had beroofd, wat toch de enig mogelijke uitleg moest zijn van wat ze had gezien. De Alexandra die zij had gekend was een van de meest levendige, zelfverzekerde mensen die ze ooit had ontmoet. Een mooie vrouw met zelfvertrouwen en een uitstraling die anderen deed omkijken. Volgens geruchten die Erica had gehoord, was het leven Alex gunstig gezind geweest – precies zoals Erica altijd had gedacht. Ze was de eigenaresse van een kunstgalerie in Göteborg, getrouwd met een knappe, succesvolle man met wie ze op Särö in een huis woonde dat nog het meest op een landhuis leek. Maar kennelijk was er toch iets niet goed geweest.

Ze voelde dat ze haar zinnen even moest verzetten en toetste het nummer van haar zus in.

‘Sliep je?’

‘Je maakt zeker een grapje? Eerst heeft Adrian me vanaf drie uur vannacht uit mijn slaap gehouden en toen hij om een uur of zes eindelijk in slaap viel, werd Emma wakker en wilde spelen.’

‘Kon Lucas voor de verandering dan niet eens opstaan?’

Een ijzige stilte aan de andere kant. Erica kon haar tong wel afbijten.

‘Hij heeft vandaag een belangrijke vergadering en dan moet hij uitgerust zijn. Bovendien is het op dit moment op zijn werk heel erg turbulent, het bedrijf staat voor een kritieke strategische fase.’

Anna verhief haar stem en Erica hoorde een hysterische ondertoon. Lucas had altijd een goed excuus en Anna had hem waarschijnlijk letterlijk geciteerd. Als er geen belangrijke vergadering was, dan was hij gestrest door alle zware beslissingen die hij moest nemen of uitgeput omdat de druk enorm was als je zo’n, aldus Lucas, succesvol zakenman was. Daardoor lag alle verantwoordelijkheid voor de kinderen bij Anna. Met een levendige peuter van drie en een baby van vier maanden had Anna er op de begrafenis van hun ouders tien jaar ouder uitgezien dan haar dertig jaar.

'Honey, don't touch that.'

'Zeg nou eens eerlijk, wordt het niet tijd dat je eens Zweeds gaat praten met Emma?'

'Lucas vindt dat we thuis Engels moeten praten. Hij zegt dat we toch weer in Engeland gaan wonen voordat ze naar school gaat.'

Erica was dat zinnetje zo beu: 'Lucas vindt, Lucas zegt, Lucas denkt...'. In haar ogen was haar zwager ronduit een hufter.

Anna had hem ontmoet toen ze als au pair in Londen werkte en ze was direct onder de indruk geweest van de overweldigende aandacht van de tien jaar oudere, succesvolle beursmakelaar Lucas Maxwell. Ze had al haar plannen om te gaan studeren opgegeven om de perfecte, representatieve echtgenote te worden. Het probleem was alleen dat Lucas nooit tevreden was, en sinds ze met hem samen was had Anna, die vanaf haar vroegste jeugd altijd precies had gedaan waar ze zelf zin in had, haar eigen persoonlijkheid volledig uitgewist. Tot het moment dat de kinderen kwamen had Erica gehoopt dat haar zus tot bezinning zou komen, Lucas zou verlaten en haar eigen leven zou gaan leiden, maar toen eerst Emma en daarna Adrian werd geboren, had ze moeten inzien dat haar zwager helaas een blijvertje was.

'Ik stel voor dat we het over een ander onderwerp hebben dan Lucas en zijn ideeën over opvoeden. Wat hebben mijn oogappeltjes sinds de vorige keer allemaal uitgespookt?'

'Ach, niets bijzonders... Emma kreeg gisteren een aanval van gekte en slaagde erin een klein vermogen aan kinderkleren kapot te knippen voordat ik het in de gaten had. Adrian doet al drie dagen niets dan overgeven en schreeuwen.'

'Het klinkt alsof een verandering van omgeving je goed zou doen. Kunnen jij en de kinderen niet een weekje hier komen? Ik kan je hulp bovendien goed gebruiken. Binnenkort moeten we alle papieren en zo ook doornemen.'

'Ja, daar wilden we het nog met je over hebben.'

Zoals altijd wanneer ze iets moest doen wat ze niet makkelijk vond, begon Anna's stem hoorbaar te trillen. Erica spitste meteen haar oren. Dat 'we' klonk onheilspellend. Zodra Lucas ergens een vinger in de pap had, werd hij daar zelf beter van en de rest slechter.

Erica wachtte op het vervolg.

‘Lucas en ik willen immers terug naar Londen als hij het filiaal hier in Zweden op orde heeft, en we wilden ons eigenlijk geen zorgen hoeven maken over het onderhoud van een huis hier. Jij hebt ook geen plezier van een groot huis op het platteland, ik bedoel, zonder gezin en zo...’

De stilte was oorverdovend.

‘Waar wil je naartoe?’ Erica wikkelde een lok van haar krullende haar om haar vinger, een gewoonte die ze al van kindsbeen af had als ze zenuwachtig werd.

‘Ja... Lucas vindt dat we het huis moeten verkopen. Wij kunnen het niet onderhouden. Bovendien willen we een huis in Kensington kopen als we teruggaan, en hoewel Lucas meer dan goed verdient zou het geld van de verkoop een groot verschil maken. Ik bedoel, huizen aan de Zweedse westkust met zo’n ligging brengen miljoenen kronen op. De Duitsers zijn dol op zeegezichten en de geur van het water.’

Anna ging nog een tijdje door, maar Erica merkte dat ze er genoeg van had en hing midden in een zin voorzichtig op. Ze had haar zinnen inderdaad verzet.

Ze was voor Anna altijd eerder een moeder dan een oudere zus geweest. Al sinds ze klein waren, beschermde ze haar. Anna was een echt natuurkind geweest, een wervelwind die haar impulsen volgde zonder over de gevolgen na te denken. Erica had haar regelmatig uit lastige situaties moeten redden. Lucas had alle spontaniteit en levensvreugde uit haar verdreven. En dat was iets wat Erica hem nooit zou vergeven.

De volgende ochtend leek de dag ervoor een droom. Erica had diep geslapen zonder te dromen, maar toch had ze het gevoel dat ze amper een oog dicht had gedaan. Ze was zo moe dat haar hele lichaam zeer deed. Haar maag knorde bedenkelijk, maar na een snelle blik in de koelkast besefte ze dat ze even boodschappen moest doen bij Evas Livs voordat ze iets kon eten.

Het dorp lag er verlaten bij en op het Ingrid Bergmanstorg was geen spoor te bekennen van de levendige commercie tijdens de zomermaanden. Het zicht was goed, geen nevel en mist, en Erica kon helemaal tot de uiterste punt van Valön kijken, die zich tegen de horizon

aftekende en samen met Kråkholmen een smalle opening naar het verre deel van de archipel vormde.

Pas toen ze al een heel eind de Galärbacken op was gelopen, kwam ze iemand tegen. Iemand die ze liever had ontweken, en ze keek instinctief of er een vluchtweg was.

‘Goedemorgen.’ De stem van Elna Persson kwetterde onbeschaamd kwiek. ‘Is dat ons eigen schrijfstertje niet dat daar in de ochtendzon aan het wandelen is?’

Erica kreunde vanbinnen. ‘Ja, ik moest even naar Evas Livs om wat dingen te kopen.’

‘Arm kind, je moet wel helemaal kapot zijn van die verschrikkelijke ervaring.’ De onderkin van Elna trilde van opwinding en Erica vond haar net een vette huismus. Een wollen mantel in groentinten bedekte haar hele lichaam vanaf haar schouders tot aan haar voeten, wat de indruk gaf van één grote vormeloze massa. Haar handtas hield ze met beide handen stevig vast en op haar hoofd balanceerde een veel te kleine hoed. Die leek van vilt en had ook een onbestemde mosgroene kleur. Haar kleine ogen lagen diep tussen de beschermende vetlagen. Nu keken ze Erica dwingend aan. Kennelijk werd er van haar verwacht dat ze de opmerking beantwoordde.

‘Ja, leuk was het niet.’

Elna knikte begrijpend. ‘Ik kwam toevallig mevrouw Rosengren tegen en zij vertelde dat ze was langsgereden en jou en een ambulance bij het huis van de Carlgrens had gezien. We begrepen meteen dat er iets ergs moest zijn gebeurd. Toen ik vervolgens ’s middags toevallig dokter Jacobsson moest bellen, hoorde ik over de tragische gebeurtenis. In vertrouwen, natuurlijk. Artsen hebben een zwijgplicht en dat moet je toch respecteren.’

Ze knikte aanmatigend als wilde ze laten zien hoezeer ze de zwijgplicht van dokter Jacobsson respecteerde.

‘Zo’n jonge vrouw. Je vraagt je toch af wat erachter zit. Zelf heb ik haar altijd buitengewoon gespannen gevonden. Ik ken haar moeder Birgit nog van vroeger en die was altijd al één brok zenuwen en dat is erfelijk, dat weet je. Hooghartig werd ze ook, Birgit dus, toen Karl-Erik een belangrijke functie als directeur kreeg in Göteborg. Toen was Fjällbacka niet goed genoeg meer. Nee, ze moesten en zouden naar de

grote stad. Maar ik kan je wel vertellen dat geld niet gelukkig maakt. Als dat meisje hier had mogen opgroeien en niet met wortel en tak was weggerukt, dan was het vast niet zo gelopen. Ik geloof zelfs dat ze het arme kind naar een of andere school in Zwitserland hebben gestuurd en hoe het er daar aan toegaat, dat weet iedereen. Ja, dat soort dingen laat voor de rest van je leven sporen achter in je ziel. Toen ze nog hier woonden, was ze het vrolijkste en meest opgewekte meisje dat je maar kon vinden. Speelden jullie niet met elkaar toen jullie klein waren? Ja, ik vind toch echt...'

Elna vervolgde haar monoloog en Erica, die vermoedde dat er geen eind zou komen aan deze misère, begon koortsachtig naar een aanleiding te zoeken om het gesprek dat steeds akeliger vormen aannam af te kappen. Toen Elna even stopte om adem te halen, zag Erica haar kans.

'Het is zo leuk je weer even gesproken te hebben, maar ik moet helaas verder. Je begrijpt wel dat het allemaal niet makkelijk is.' Ze trok haar meest pathetische gezicht en hoopte dat Elna erin trapte.

'Natuurlijk liefje. Ik dacht niet na. Dit moet je verschrikkelijk zwaar vallen zo kort na je eigen familiedrama. Je moet een oud mens haar onnadenkendheid maar vergeven.'

Elna was nu bijna tot tranen geroerd door haar eigen woorden en Erica knikte daarom alleen maar genadig en nam haastig afscheid. Met een zucht van opluchting liep ze verder naar Evas Livs, in de hoop dat ze niet meer nieuwsgierige dames tegen zou komen.

Het zat haar niet mee. Ze werd onbarmhartig ondervraagd door veel opgewonden dorpsbewoners en hield haar adem in tot ze vlak bij huis was. Eén opmerking die ze had gehoord, was blijven hangen. De ouders van Alex waren gisteravond laat in Fjällbacka aangekomen en logeerden nu bij Birgits zus.

Erica zette de plastic tassen op de keukentafel en begon de boodschappen op te ruimen. Ondanks alle goede voornemens zaten de tassen niet zo vol gezonde dingen als ze van plan was geweest toen ze de winkel was binnengestapt. Maar als ze zich op zo'n rottag als vandaag niet wat lekkers gunde, wanneer dan wel? Als op bestelling begon haar maag te knorren en ze legde twaalf rode Weight Watchers-punten in de vorm van twee kaneelbolletjes op een bord en nam er een kopje koffie bij.

Het was heerlijk om naar het vertrouwde uitzicht te kijken, maar ze was nog niet gewend aan de stilte in huis. Natuurlijk bleef ze vroeger ook weleens alleen thuis, maar dat was anders.. Toen was er een aanwezigheid geweest, een weten dat er elk moment iemand binnen kon stappen. Nu was het alsof de ziel van het huis was verdwenen.

Bij het raam lag haar vaders pijp te wachten tot hij werd gestopt. In de keuken kon je de tabaksgeur nog steeds ruiken, maar het scheen Erica toe dat die elke dag minder werd.

Ze was altijd dol geweest op de geur van pijptabak. Toen ze klein was zat ze vaak op haar vaders schoot en leunde met gesloten ogen tegen zijn borst. De rook van de pijp zat in al zijn kleren en in haar kinderwereld was die geur synoniem met veiligheid.

Erica's relatie met haar moeder was duizendmaal gecompliceerder. Ze kon zich geen enkel moment in haar jeugd herinneren waarop haar moeder haar enige genegenheid had betoond, een omhelzing, een aai over haar hoofd of een woord van troost. Elsy Falck was een harde, onverzettelijke vrouw die het huis piekfijn op orde had, maar met niets in het leven blij was. Ze was zeer religieus en zoals zovelen in de kustdorpen hier in de provincie Bohuslän was ze opgegroeid in een omgeving waar de leer van de streng orthodoxe dominee Schartau een grote invloed had. Van kinds af had ze geleerd dat het leven een lange lijdensweg was, de beloning kwam in het leven erna. Erica had zich vaak afgevraagd wat haar vader met zijn goedmoedigheid en zijn humor in Elsy had gezien, en in haar tienerjaren was die vraag haar in blinde woede ook een keer ontglipt. Hij was niet boos geworden. Hij was gewoon gaan zitten en had een arm om haar schouders geslagen. Vervolgens had hij gezegd dat ze niet zo hard over haar moeder moest oordelen. Sommige mensen laten hun emoties moeilijker zien dan andere, had hij uitgelegd en hij had haar zachtjes over haar wangen gestreeld die nog rood van woede waren. Ze had toen niet geluisterd en was ervan overtuigd geweest dat hij alleen maar wilde verdoezelen wat voor Erica overduidelijk was: haar moeder had nooit van haar gehouden, en dat zou ze de rest van haar leven met zich meedragen.

Impulsief besloot Erica langs te gaan bij de ouders van Alexandra. Een ouder verliezen was moeilijk, maar dat was in zekere zin nog natuurlijk. Een kind verliezen moest verschrikkelijk zijn. Bovendien

waren zij en Alexandra ooit hartsvriendinnen geweest. Dat was weliswaar vijftientig jaar geleden, maar een groot deel van haar gelukkige jeugdherinneringen was nauw verbonden met Alex en haar familie.

Het huis leek verlaten. Alexandra's tante en oom woonden aan de Tallgatan, halverwege tussen het centrum van Fjällbacka en de camping van Sälvik. De huizen lagen op een hoge heuvel en aan de kant die uitkeek op het water, liepen de grasvelden steil naar de weg. De voordeur zat aan de achterkant van het huis en Erica aarzelde voor ze aanbelde. De bel weerklonk luid en het geluid stierf vervolgens weg. Binnen hoorde ze geen andere geluiden en ze wilde zich net omdraaien toen de deur zachtjes werd geopend.

‘Ja?’

‘Hallo, ik ben Erica Falck. Ik heb...’

De rest van de zin bleef in de lucht hangen. Ze voelde zich een idioot omdat ze zich zo formeel had voorgesteld. Ulla Persson, de tante van Alex, wist heel goed wie ze was. Erica's moeder en Ulla waren jarenlang actief geweest in de kerkvereniging en op zondag was Ulla wel eens bij hen komen koffiedrinken.

Ze deed een pas opzij en liet Erica binnen. Nergens in huis brandde licht. Het duurde nog uren voor het avond was, maar het begon al te schemeren en de schaduwen waren lang. Uit de kamer recht tegenover de hal hoorde ze gedempt gesnik. Erica trok naar goed Zweeds gebruik niet alleen haar jas maar ook haar schoenen uit. Ze betrapte zich erop dat ze heel stilletjes en voorzichtig bewoog omdat de stemming in huis iets anders niet toestond. Ulla liep naar de keuken en liet Erica zelf naar de kamer gaan. Toen ze de woonkamer binnenkwam, hield het gehuil op. Op een bank voor een enorm panoramavenster zaten Birgit en Karl-Erik Carlgren. Ze hielden elkaar krampachtig vast. Beiden hadden een betrand gezicht en Erica had het gevoel dat ze ergens binnenkwam waar ze misschien niet hoorde. Maar nu was het te laat om van gedachten te veranderen.

Vorzichtig ging ze op de bank tegenover hen zitten en vouwde ze haar handen op haar schoot. Nog steeds had niemand iets gezegd sinds ze was binnengekomen.

‘Hoe zag ze eruit?’

Erica hoorde eerst nauwelijks wat Birgit zei. Haar stem was als van een klein kind. Ze wist niet wat ze moest antwoorden.

‘Eenzaam,’ kwam er ten slotte uit en ze had meteen spijt. ‘Ik wilde niet...’ De zin stierf weg en werd opgezogen door de stilte.

‘Ze heeft geen zelfmoord gepleegd!’ Birgits stem klonk opeens sterk en dragend. Karl-Erik kneep in de hand van zijn vrouw en knikte instemmend. Waarschijnlijk zagen ze Erica’s sceptische blik, want Birgit herhaalde nog een keer: ‘Ze heeft geen zelfmoord gepleegd! Ik ken haar beter dan wie ook en ik weet dat ze zichzelf nooit van het leven zou beroven. Ze zou er de moed niet voor hebben gehad. Dat moet jij ook weten. Jij kende haar ook!’

Bij elke lettergreep ging ze meer rechtop zitten en Erica zag dat haar ogen levendiger werden. Birgit kneep haar handen krampachtig open en dicht en starde Erica net zo lang recht aan tot een van hen moest wegstijgen. Erica was de eerste die haar blik afwendde. Ze liet haar ogen door de kamer dwalen. Alles liever dan het verdriet van Alexandra’s moeder te moeten aanzien.

De kamer was op zich best knus, maar er stonden iets te veel prullaria naar Erica’s smaak. De gordijnen die artistiek waren opgehangen en flinke ruches hadden, pasten precies bij de kussens van de bank, die van dezelfde stof met grote bloemen waren gemaakt. Op elk vrij oppervlak stond een siervoorwerp. Handgemaakte houten bakjes met decoratieband in kruissteek deelden de ruimte met porseleinen honden met eeuwig natte ogen. Wat de kamer mooi maakte, was het panoramavenster, dat een schitterend uitzicht bood. Erica had de tijd graag even stilgezet om uit het raam te kunnen kijken en niet meegezogen te worden in het verdriet van deze mensen. Toch richtte ze haar blik weer op Karl-Erik en Birgit.

‘Birgit, ik weet het niet. Het is vijftieng jaar geleden dat Alexandra en ik bevriend waren. Ik weet eigenlijk helemaal niet wie ze was. Soms ken je iemand ook niet zo goed als je denkt...’

De woorden ketsten tegen de muren en Erica hoorde zelf hoe hol ze klonken. Nu nam Karl-Erik het woord. Hij maakte zich los uit Birgits krampachtige greep en boog zich naar voren alsof hij zich ervan wilde vergewissen dat Erica niets zou missen van wat hij wilde zeggen.

‘Ik weet dat het klinkt alsof we het gebeurde ontkennen, en nu komen we misschien niet zo beheerst over, maar stel dat Alex om een of andere reden zelfmoord had gepleegd, dan had ze dat nooit, ik herhaal nooit, op deze manier gedaan! Je weet vast nog wel hoe extreem bang ze altijd voor bloed was. Bij het geringste sneetje was ze compleet hysterisch tot ze een pleister kreeg. Ze viel zelfs flauw als ze bloed zag. Daarom ben ik ervan overtuigd dat ze eerder slaaptabletten of zo zou hebben gekozen. Het is absoluut onmogelijk dat Alex zichzelf met een scheermesje heeft gesneden, eerst in de ene arm en vervolgens in de andere. Bovendien is het zoals mijn vrouw al zegt. Alex was broos. Ze was niet moedig. Je hebt een innerlijke kracht nodig om jezelf te doden. Die kracht had zij niet.’

Zijn stem klonk vastberaden en hoewel Erica er nog steeds van overtuigd was dat ze de hoop van twee radeloze mensen hoorde, begon ze toch te twijfelen. Nu ze erover nadacht, wist ze dat er inderdaad iets niet had geklopt toen ze gisterochtend de badkamer was binnengestapt. Niet dat het ooit klopte als je een lijk vond, maar het was net alsof er een sfeer in de badkamer had gehangen die daar niet paste. Er was een aanwezigheid geweest, een schaduw. Beter dan dat kon ze het niet omschrijven. Ze dacht nog steeds dat iemand Alexandra Wijkner zover had gebracht dat ze zelfmoord had gepleegd, maar ze moest toegeven dat de volharding van de Carlgrens iets in haar raakte.

Ze realiseerde zich opeens hoeveel de volwassen Alex uiterlijk op haar moeder leek. Birgit Carlgren was klein en slank en had hetzelfde lichtblonde haar als haar dochter, al had ze niet zoals Alex lange lokken, maar een chic pagekapsel. Ze was nu helemaal in het zwart gekleed en ondanks haar verdriet leek ze zich ervan bewust dat ze dankzij het contrast tussen donker en licht een opvallende verschijning was. Kleine bewegingen verrieden haar ijdelheid. Een hand die voorzichtig over haar kapsel streek, een kraag die werd rechtgetrokken. Erica herinnerde zich dat haar klerenkast in de ogen van een achtjarige die zich wilde verkleden, een waar mekka was geweest en haar bijoutheriekistje had haast een hemel op aarde geleden.

Naast haar zag haar man er zeer alledaags uit. Lang niet onaantrekkelijk, maar gewoon onopvallend. Hij had een rechthoekig gezicht met fijne lijntjes en zijn haargrens was ver naar achteren geweken.

Ook Karl-Erik was geheel in het zwart gekleed, maar in tegenstelling tot zijn vrouw maakte het hem alleen maar grijzer. Erica voelde dat het tijd was om te gaan. Ze vroeg zich af wat ze eigenlijk met haar bezoek had willen bereiken.

Ze stond op en de Carlgrens deden dat ook. Birgit keek haar man gebiedend aan en dwong hem met haar ogen om iets te zeggen. Kennelijk hadden ze vóór Erica's komst iets besproken.

'We zouden graag willen dat je een in memoriam over Alex schreef. Dat we in de *Bobuslänningen* kunnen publiceren. Over haar leven, haar dromen – en haar dood. Zodat er aandacht is voor haar leven en haar persoon. Het zou heel veel voor Birgit en mij betekenen.'

'Maar hebben jullie niet liever iets in de *Göteborgs-Posten*? Ik bedoel, ze woonde toch in Göteborg? Jullie trouwens ook.'

'Fjällbacka is en blijft altijd ons thuis. En dat was voor Alex net zo. Je kunt eerst wel met haar man Henrik praten. Wij hebben hem ook gesproken en hij wil graag meewerken. Je kosten zullen we uiteraard vergoeden.'

Daarmee was de discussie wat hen betrof kennelijk gesloten. Zonder eigenlijk ja te hebben gezegd, stond Erica met het telefoonnummer en het adres van Henrik Wijkner in haar hand opeens weer buiten en de deur viel achter haar dicht. Hoewel ze, als ze heel eerlijk was, deze opdracht helemaal niet wilde doen, borrelde er in de schrijfster in haar toch een gedachte op. Ze probeerde die weg te wuiven en voelde zich slecht omdat die überhaupt in haar was opgekomen. Toch kon ze de gedachte niet loslaten. Het concept voor een boek waarnaar ze had gezocht, werd haar nu als het ware op een presenteerblaadje aangeboden. Een verhaal over iemand die haar lot tegemoet gaat. De verklaring waarom een jonge, mooie en duidelijk bevoorrechte vrouw haar eigen dood kiest. Ja, natuurlijk zou ze Alex niet bij name noemen, maar ze zou een verhaal kunnen schrijven dat was gebaseerd op wat ze over Alex' pad naar de dood boven water wist te halen. Van Erica's hand waren tot nu toe vier boeken verschenen, maar dat waren allemaal biografieën over andere, grote schrijfsters geweest. De moed om zelf verhalen te schrijven had ze nog niet weten te vinden, maar ze was ervan overtuigd dat er in haar verhalen leefden die erop wachtten op papier gezet te worden. Dit zou haar misschien helpen, haar de inspi-

ratie geven waarop ze gewacht had. Dat ze Alex ooit had gekend, kon alleen maar een voordeel zijn.

De mens vond de gedachte onsmakelijk, maar de schrijfster jubelde.

Het penseel schilderde brede rode strepen op het doek. Hij was al sinds het kriecken van de dag aan het schilderen en deed nu voor het eerst in uren een stap naar achteren om te bekijken wat hij had gemaakt. Voor het ongeoefende oog waren het alleen grote velden van rood, oranje en geel, onregelmatig verdeeld over het grote doek. Voor hem werden vernedering en berusting herschapen met de kleuren van de passie.

Hij verfde altijd met dezelfde kleuren. Het verleden schreeuwde honend vanaf het doek en hij schilderde met steeds grotere gedrevenheid verder.

Een uur later vond hij dat hij het eerste biertje van de dag wel had verdiend. Hij pakte het blikje dat het dichtstbij stond, zonder zich er druk om te maken dat hij er de avond tevoren zijn as in had afgetipt. Stukjes as bleven aan zijn lippen plakken, maar hij dronk het verschaalde bier gulzig op en gooide het blikje op de grond toen hij de laatste druppel naar binnen had gewerkt.

Het enige kledingstuk dat hij aanhad, was een onderbroek en die was aan de voorkant geel van het bier of van de ingedroogde urine. Wat het precies was, viel niet te zeggen. Waarschijnlijk een combinatie van beide. Zijn vettige haar reikte tot op zijn schouders en zijn borst was bleek en ingevallen. Anders Nilsson leek een schim, maar het schilderij op de ezel toonde een talent dat in schril contrast stond met het verval van de kunstenaar zelf.

Hij zeeg neer op de grond en leunde tegen de muur tegenover het schilderij. Naast hem lag een ongeopend blikje en hij genoot van het plopgeluid toen hij het openmaakte. De kleuren schreeuwden hem luidkeels tegemoet en herinnerden hem aan de gebeurtenissen die hij het grootste deel van zijn leven had geprobeerd te vergeten. Waarom moest zij nu alles verdomme verknallen! Waarom kon ze het niet laten zoals het was? Dat egoïstische kutwif dacht alleen aan zichzelf! Koel en onschuldig als een verdomde prinses. Maar hij wist wel wat er on-

der het oppervlak schuilging. Ze waren uit hetzelfde hout gesneden. Jaren van gezamenlijke kwelling hadden hen gevormd en verbonden, en plotseling had zij gedacht dat ze de boel eigenhandig kon veranderen.

‘Shit.’

Hij schreeuwde het uit en gooide het halfvolle blikje tegen het doek. Dat bleef heel, wat hem nog meer ergerde; het doek gaf alleen even mee en liet toen het blikje op de grond glijden. Het bier spoot over het schilderij en rood, oranje en geel begonnen te lopen en zich tot nieuwe kleuren te mengen. Hij bekeek het effect tevreden.

Hij was nog steeds niet helemaal nuchter na al het gezuip van de dag ervoor en hoewel zijn alcoholtolerantie na jarenlange training heel hoog was, kon hij het effect van het biertje al snel merken. Met de geur van oud braaksel in zijn neus gleed hij langzaam de vertrouwde nevelen in.

Ze had een eigen sleutel van het appartement. In de hal veegde ze haar schoenen grondig af hoewel ze wist dat dat geen zin had. Buiten was het schoner dan binnen. Ze zette de tassen met etenswaren op de grond en hing haar jas keurig op een hanger. Het had geen zin om te roepen. Op dit tijdstip was hij waarschijnlijk al onder zeil.

De keuken lag links van de hal en het was er net zo’n zootje als anders. Er stond een afwas van weken, niet alleen in de gootsteen maar ook op de stoelen en de tafel en zelfs op de grond. Overal lagen peukken, bierblikjes en lege flessen.

Ze deed de koelkast open om het eten erin te zetten en zag dat ze precies op tijd was. De koelkast was helemaal leeg. Even later zat die weer vol, waarna ze even stilstond om moed te verzamelen.

Het appartement was klein en had maar één kamer, waardoor de woonkamer tevens slaapkamer was. Zij had gezorgd voor de weinige meubels die er stonden, maar ze had niet veel kunnen bijdragen. De kamer werd gedomineerd door de grote ezel voor het raam. In een hoek lag een tot op de draad versleten matras. Ze had geen geld gehad om een goed bed voor hem te kopen.

Aanvankelijk had ze geprobeerd hem te helpen om zichzelf en het huis schoon te houden. Ze had gepoetst en opgeruimd, niet alleen zijn

kleren gewassen, maar minstens zo vaak ook hemzelf. Toen had ze nog gehoopt dat alles zich ten goede zou keren. Dat alles vanzelf zou verdwijnen. Dat was nu alweer jaren geleden. Op een gegeven moment had ze de energie niet meer kunnen opbrengen. Nu nam ze er genoeg mee als hij in elk geval eten in huis had.

Ze had de energie liever nog wel gehad. Het schuldgevoel drukte op haar schouders en borst. Als ze zittend op haar hurken zijn braaksel had opgeruimd, had ze soms het gevoel gehad dat ze eventjes iets van die schuld had ingelost. Nu droeg ze die zonder hoop.

Ze zag hem tegen de muur liggen. Een stinkend wrak, maar met een onvoorstelbaar talent onder het vieze oppervlak. Onnoemelijk vaak had ze zich afgevraagd hoe het zou zijn geweest als zij die dag een andere keuze had gemaakt. Vijfentwintig jaar is een lange tijd om te piekeren.

Soms liet ze hem op de vloer liggen als ze wegging. Vandaag niet. De kou van buiten drong naar binnen en de vloer was ijskoud onder haar dunne panty. Ze trok aan zijn ene arm, die slap en levenloos langs zijn zij hing. Hij reageerde niet. Ze sleepte hem naar de matras en probeerde hem erop te rollen, maar ze huiverde toen ze met haar handen tegen zijn slappe middel duwde. Met grote moeite slaagde ze erin het grootste deel van zijn lichaam op de matras te leggen, en bij gebrek aan een deken haalde ze zijn jas uit de hal en legde die over hem heen. Ze hijgde van de inspanning en ging zitten. Zonder de kracht in haar armen die jaren van schoonmaken haar hadden gegeven, zou ze dit op haar leeftijd niet hebben kunnen doen. Ze maakte zich zorgen over de dag dat ze dit fysiek niet meer kon opbrengen.

Een sliert van zijn vette haar was over zijn gezicht gevallen en met haar wijsvinger streek ze die teder weg. Het leven was voor geen van beiden geworden wat ze ervan had verwacht, maar zij zou de rest van haar leven proberen het beetje wat er nog van over was vast te houden.

Mensen die haar op straat tegenkwamen wendden hun blik af, maar ze zag altijd hun medelijden. Anders was in het hele dorp berucht als een van de plaatselijke drop-outs. Soms liep hij met een dronken kop op onvaste benen door het dorp, scheldend tegen iedereen die hij maar tegenkwam. Hij kreeg de afschu en zij de sympathie. Eigenlijk zou het andersom moeten zijn. Zij was het waard om

verafschuwd te worden en Anders verdiende sympathie. Haar zwakte had zijn leven gevormd. Maar ze zou nooit meer zwak zijn.

Ze bleef urenlang zitten en streelde zijn voorhoofd. Soms bewoog hij in zijn bewusteloze toestand, maar als zij hem aanraakte werd hij weer rustig. Buiten ging het leven gewoon door, maar in de kamer stond de tijd stil.

Maandag bracht temperaturen boven nul en zware regenbuien. Erica was altijd voorzichtig als ze reed, maar nu deed ze het extra rustig aan om bij een eventuele slippartij wat meer tijd te hebben. Autorijden was niet haar sterkste kant, maar ze gaf de voorkeur aan de eenzaamheid in de auto boven het gedrang in de snelbus of de trein.

Toen ze op de snelweg rechts afsloeg werd het wegdek iets beter en durfde ze wat harder te rijden. Ze had om twaalf uur een afspraak met Henrik Wijkner, maar ze was vroeg uit Fjällbacka vertrokken en had alle tijd voor de rit naar Göteborg.

Voor het eerst sinds ze Alex in de koude badkamer had gezien, dacht ze aan het gesprek met Anna. Ze kon zich nog steeds niet voorstellen dat Anna de verkoop van het huis echt zou doorzetten. Het was tenslotte hun ouderlijk huis en hun ouders zouden vertwijfeld zijn geweest als ze het hadden geweten. Maar als Lucas ergens bij betrokken was, was niets onmogelijk. Alleen omdat ze wist hoe weinig scrupuleus hij was, nam ze de mogelijkheid in overweging. Hij zakte steeds dieper weg, maar dit overtrof vrijwel alles wat hij eerder had gedaan.

Ach, voordat ze zich echt zorgen over het huis ging maken, zou ze uitzoeken wat haar juridische positie was. Voor die tijd weigerde ze het om zich door Lucas' nieuwste streek te laten ontmoedigen. Nu wilde ze zich concentreren op het ophanden zijnde gesprek met de echtgenoot van Alex.

Door de telefoon had Henrik Wijkner sympathiek geklonken en hij had ook al geweten waarom ze belde. Natuurlijk mocht ze dingen over Alexandra komen vragen als het in memoriam belangrijk was voor haar ouders.

Het zou spannend zijn Alex' huis te zien, al keek ze er niet naar uit om weer met het verdriet van een ander geconfronteerd te worden. De ontmoeting met Alex' ouders was hartverscheurend geweest. Als

schrijfster bekeek ze de werkelijkheid liever veilig van een afstandje. Tegelijk bood de ontmoeting haar de mogelijkheid om een eerste beeld te krijgen van de mens die Alex als volwassene was geworden.

Erica en Alex waren vanaf de eerste schooldag onafscheidelijk geweest. Erica was er buitengewoon trots op geweest dat Alex, die als een magneet werkte op iedereen die in haar buurt kwam, haar had uitverkoren als haar vriendin. Iedereen wilde samen zijn met Alex, die zich helemaal niet bewust was van haar populariteit. Ze was teruggetrokken, maar op een zelfverzekerde manier. Als volwassene had Erica begrepen dat dat bij kinderen heel ongebruikelijk was. Toch was Alex open en gul en maakte ze ondanks haar teruggetrokkenheid niet de indruk verlegen te zijn. Zij had Erica als vriendin uitgekozen. Erica zou Alex nooit uit eigen beweging hebben durven benaderen. Ze waren tot het laatste jaar onafscheidelijk geweest; maar Alex had zich steeds verder teruggetrokken en Erica had uren in haar eentje op haar kamer over hun vriendschap zitten rouwen. Op een dag had ze bij Alex aangebeld, maar niemand had opengedaan. Alex was verhuisd en voorgoed uit haar leven verdwenen. Vijfentwintig jaar later kon Erica zich nog steeds tot in detail herinneren hoeveel pijn het had gedaan toen ze zich had gerealiseerd dat Alex was verhuisd zonder het tegen haar te zeggen en zonder afscheid te nemen. Ze had nog steeds geen flauw idee wat er was gebeurd, maar zoals kinderen dat vaak doen, had ze alle schuld op zich genomen en zonder meer aangenomen dat Alex genoeg van haar had gekregen.

Met enige moeite vond Erica in Göteborg de goede weg naar Särö. Ze kende de stad goed omdat ze er vier jaar had gestudeerd, maar toen had ze geen auto gehad dus in dat opzicht was Göteborg nog steeds een witte vlek op de kaart. Als ze op de fietspaden had mogen rijden, was het aanzienlijk makkelijker geweest de weg te vinden. Met louter eenrichtingsverkeer, drukke rotondes en het jachtige geklingel van trams die van alle kanten aan kwamen rijden, was Göteborg de nachtmerrie van elke onzekere automobilist. Bovendien leek het wel alsof alle wegen naar Hisingen leidden. Als ze een verkeerde afslag nam, kwam ze onherroepelijk daar uit.

De routebeschrijving die ze van Henrik had gekregen was duidelijk en ze reed meteen goed, waardoor ze Hisingen deze keer links kon laten liggen.

Het huis overtrof al haar verwachtingen. Een enorme witte villa van rond 1900 met uitzicht over het water en een theehuisje dat de belofte van zwoele zomeravonden in zich droeg. De tuin, die nu onder een dikke sneeuwlaag verborgen lag, was met zorg ontworpen en vereiste alleen al vanwege zijn grootte de liefdevolle zorg van een competente tuinman.

Ze reed over een laan met wilgen en kwam via een hoog spijlenhek bij het grindveld voor het huis.

Een stenen trap voerde naar een massieve eiken deur. Er zat geen bel, dus bonsde ze hard met een klopper. De deur werd meteen geopend. Ze had bijna verwacht dat ze verwelkomd zou worden door een dienstmeisje met een gesteven schort en mutsje, maar dat was niet zo. Tegenover haar stond een man van wie ze onmiddellijk begreep dat het Henrik Wijkner moest zijn. Hij zag er schaamteloos goed uit en Erica was blij dat ze wat extra aandacht aan haar uiterlijk had besteed voordat ze was vertrokken.

Ze stapte een enorme hal binnen en zag meteen dat die groter was dan haar hele appartement in Stockholm.

‘Erica Falck.’

‘Henrik Wijkner. Als ik me niet vergis hebben we elkaar van de zomer ontmoet. Op dat terras bij het Ingrid Bergmanstorg.’

‘Bij Café Bryggan. Ja, dat klopt. Het lijkt alweer een eeuwigheid geleden dat het zomer was. Vooral met dit weer.’

Henrik mompelde iets beleefds ten antwoord. Hij hielp haar met haar jas en gebaarde uitnodigend naar een salon naast de hal. Ze ging voorzichtig op een bank zitten die ze, met haar zeer beperkte kennis van antiek, alleen als oud en waarschijnlijk heel waardevol kon identificeren. Toen Henrik vroeg of ze koffie wilde, zei ze ja. Terwijl hij de koffie inschonk en ze nog wat verder praatten over het sombere weer, bestudeerde Erica hem stiekem en constateerde dat hij er niet echt treurig uitzag. Maar ze wist ook dat dat niets hoefde te betekenen. Verschillende mensen gaven op een verschillende manier uitdrukking aan hun verdriet.

Hij was casual gekleed in een perfect gestreken Chinos-broek en een helderblauw Ralph Lauren-overhemd. Hij had donker, bijna zwart haar, dat geknipt was in een elegant maar niet al te verzorgd kap-

sel. Zijn ogen waren donkerbruin en gaven hem een enigszins zuidelijk uiterlijk. Zelf gaf ze de voorkeur aan aanzienlijk meer verwilderd ogende mannen, maar ze was niet ongevoelig voor de aantrekkingskracht van deze man, die zo uit een modeblad leek te zijn gestapt. Henrik en Alex moesten samen een opvallend mooi stel zijn geweest.

‘Wat een fantastisch mooi huis.’

‘Dank je. Ik ben de vierde generatie Wijkner die hier woont. Mijn overgrootvader heeft het aan het begin van de eeuw laten bouwen en het is sindsdien in ons bezit. Als de muren hier konden spreken...’ Hij maakte een weids gebaar met zijn hand en glimlachte naar Erica.

‘Het is vast heel bijzonder om door zoveel familiegeschiedenis omringd te zijn.’

‘Ja en nee. Het is ook een grote verantwoordelijkheid. In de voetsporen van je vader treden en zo...’

Hij lachte kort. Erica had niet de indruk dat hij zwaar leed onder die verantwoordelijkheid. Zelf voelde ze zich in deze elegante kamer een kat in een vreemd pakhuis en ze zocht tevergeefs naar een comfortabele houding op de mooie maar spartaanse bank. Ten slotte ging ze helemaal op het randje zitten en nipte voorzichtig van de koffie, die in mokkakopjes was geserveerd. Haar pink trilde, maar ze weerstond de impuls. De kopjes leken ervoor gemaakt om je pink in de lucht te steken, maar ze vermoedde dat het eerder bespottelijk dan mondain zou lijken als ze dat deed. Ze leverde een kleine strijd met zichzelf over de schaal met koekjes die op tafel stond en verloor het gevecht van een dikke plak cake. Naar schatting tien rode punten.

‘Alex was dol op dit huis.’

Erica had erover nagedacht hoe ze de werkelijke reden van haar bezoek ter sprake zou brengen en was dankbaar dat Henrik zelf over Alex begon.

‘Hoe lang hebben jullie hier samen gewoond?’

‘Net zo lang als we getrouwd zijn geweest, vijftien jaar. We hebben elkaar ontmoet toen we alle twee in Parijs studeerden. Alex deed kunstgeschiedenis en ik probeerde voldoende kennis over de financiële wereld op te doen om het familie-imperium in elk geval een beetje te kunnen leiden.’

Erica betwijfelde het ten zeerste dat Henrik Wijkner ooit iets ‘een beetje’ had gedaan.